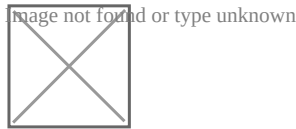

Χαιρετισμός επί τη πρώτη του νέου έτους (Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος)

/ [Πεμπουσία](#)

Χαιρετισμός
της Α.Θ. Παναγιότητος
του Οικουμενικού Πατριάρχου
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
προς την Σεβ. Ιεραρχίαν και το πλήρωμα
του Οικουμενικού Θρόνου επί τη πρώτη του έτους
(1 Ιανουαρίου 2016)

Ιερώτατοι και προσφιλέστατοι άγιοι αδελφοί,

Εντιμολογιώτατοι Άρχοντες της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας,

Εντιμότατε κύριε Ευάγγελε Σέκερη, Γενικέ Πρόξενε της Ελλάδος ενταύθα,

Τέκνα της ημών Μετριότητος εν Κυρίω αγαπητά,

«Συ ει η ζωή των ζώντων, Κύριε... η πάντων ζωαρχική αιτία και δύναμις, ποιητική Λόγε του Θεού», ο «χρόνους και καιρούς εν τη ιδία εξουσία θέμενος», ευχαριστούμεν Σοι, τω μόνω ελεήμονι και ευσπλάγχνῳ, τω έχοντι ακατάληπτον αγαθότητος πέλαγος, τω γινώσκοντι την φύσιν των ανθρώπων, ην εδημιούργησας» (πρβλ. τροπάριον Παρακλητικής γ' ήχου, σελ. 358)• ότι ηξίωσας την Μητέρα Εκκλησίαν και πάντας ημάς εισελθείν εις τον νέον ενιαυτόν της Χάριτός Σου, εντός ενός κόσμου αβεβαίου, όπου κλαγγαί όπλων και κλαυθοί και οδυρμοί πανταχόθεν ακούονται και φόβος και τρόμος συνέχει τον άνθρωπον και τα

σύμπαντα.

Ευρισκόμεθα, αδελφοί, εις την αρχήν ενός νέου έτους. Εδώ εις την έδραν του Οικουμενικού Πατριαρχείου έχομεν σήμερα την δυνατότητα να το εορτάζωμεν πανηγυρικώς. Άλλωστε, η Εκκλησία εργάζεται **εν χρόνω** και **εν τόπω**, εξαγιαζουσα και τον χρόνον και τον τόπον αλλά και σύνολον την ιστορίαν, πορευομένην προς τα έσχατα.

Με την Χάριν του Θεού διήλθομεν εν εισέτι έτος της χρηστότητός Του και από της σήμερα εισερχόμεθα εις τον νέον ενιαυτόν, δοξάζοντες τον Κύριον, Όστις συγκαταβάς κατέστησεν ημάς συμμετόχους της θεανθρωπίνης ζωής και της θείας παρουσίας και ενεργείας Του.

Το Άγιον Πνεύμα, «εν ω ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν», παραμένει σύσκηνον, σύναιμον, σύσσωμον με την ύπαρξιν της Εκκλησίας, η οποία λαμβάνει υπόστασιν εν τω χρόνω, παρ' όλον ότι ο Θεός ευρίσκεται εκτός χρόνου.

Διά τούτο και η **σημασία** της απαρχής του νέου έτους σήμερα διά την Εκκλησίαν, και ιδιαιτέρως διά το Οικουμενικόν μας Πατριαρχείον, το οποίον διακονούμεν άπαντες, είναι **μεγάλη**, ως αφορμή ανασκοπήσεως όσων έγιναν μέχρι σήμερα,

ιερών και θεοπρεπών, αλλά και δυσαρέστων εν αποτυχίαις, κατά τας ανεξιχνιάστας βουλὰς του Κυρίου και τα κρίματα Αυτού, των οποίων την μνήμην απαράθραυστον καθημερινώς εις τους χώρους τούτους της ημετέρας διακονίας έχομεν• αλλά και ενατενίσεως προς το μέλλον, το οποίον διανοίγεται ενώπιόν μας.

Είναι, δηλαδή, ο **χρόνος** μία **ευλογία** του Θεού, διότι εν χρόνω και διά του χρόνου δίδεται η **μαρτυρία** του Οικουμενικού Πατριαρχείου μας. Ούτως, ο χρόνος είναι το **εργαλείον** του Κυρίου, διά να καλλιεργήσωμεν τον αγρόν Του, τον οποίον πρώτος ο Ίδιος επότισε με τον ιδρώτα και κυρίως με το τίμιον αίμά Του, με την σταυρικήν Του θυσίαν. Η Εκκλησία μας διαφυλάττει και μας διατηρεί εντός του πεπερασμένου τούτου χρόνου διά να ενωθώμεν με τον Θεόν διά παντός εν τη αιωνιότητι, και να μη εκπέσωμεν κατά την ημέραν εκείνην την φοβεράν, όταν θα καταργηθούν και ο χρόνος και οι ενιαυτοί και αι μεταβολαί.

Ταυτοχρόνως, ζώντες εις τον **λειτουργικόν χρόνον** της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ζώμεν και **εν ενότητι** με το **παρελθόν** της. Το παρελθόν δεν είναι κάτι το οποίον απλώς νοσταλγούμεν και ποθούμεν. Εις την Εκκλησίαν δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλά μόνον η αιωνιότης, εις την οποίαν και αι τρεις αύται έννοιαι συμπλέκονται αρρήκτως και χάνουν την υπόστασίν των, καθώς ευρισκόμεθα ενώπιον του αιωνίου παρόντος της βασιλείας του Θεού.

Ούτως, ο, τι έχει παρέλθει δεν είναι δι' ημάς κάτι το ανύπαρκτον και ανεπίστρεπτον, κάτι το οποίον έχει λησμονηθή άπαξ και διά παντός. Καταγράφεται, έστω και αν ημείς το λησμονούμεν ή θέλομεν να το λησμονώμεν. Εντός της Εκκλησίας, το παρελθόν γίνεται παρόν, καθώς κοινωνούμεν με τας ψυχάς των προαπελθόντων πατέρων και αδελφών μας, με τους Αγίους, με τους αγγέλους. Τοιουτοτρόπως, ουδέποτε αισθανόμεθα μόνοι, όσον μεγάλη και εάν είναι ανθρωπίνως η μόνωσίς μας.

Ούτως αξιολογούντες από φιλοσοφικής, ιδιαιτέρως όμως από θεολογικής και εκκλησιαστικής σκοπιάς, τον χρόνον και την σημασίαν του διά την ζωήν μας εν Χριστώ και διά την τελικήν σωτηρίαν μας εν Αυτώ, δεν δυνάμεθα το Οικουμενικόν Πατριαρχείον και ο Προκαθήμενός του να **λησμονήσωμεν** και τα έργα και τον βίον και την προσφοράν και το μαρτύριον όσων έζησαν εις τους απεράντους τούτους χώρους της αμέσου δικαιοδοσίας της Μητρός Εκκλησίας μέχρι της στιγμής του βιαίου εκριζωμού των μετά το έτος 1922. Οι νεκροί μας, όταν διαθέτουν πίστιν και αγιότητα βίου, είναι περισσότερον ζώντες από τους ζώντας, καθώς διά τον Θεόν δεν υπάρχουν νεκροί: «ουκ έστιν ο Θεός Θεός νεκρών, αλλά ζώντων» (Ματθ. 22, 32).

Όθεν, κατά το λήξαν έτος, όπως πράττομεν από των απαρχών της Πατριαρχικής ημών διακονίας, εστρέψαμεν την προσοχήν και το ενδιαφέρον μας ιδιαιτέρως εις τας ερημωθείσας προ αιώνος σχεδόν Επαρχίας του Οικουμενικού Θρόνου εν τη δυτική Μικρά Ασία, αλλά και εν Καππαδοκία και εν Πόντῳ. Ωργανώσαμεν και επραγματοποιήσαμεν προσκυνήματα και εκδηλώσεις εις τας περιοχάς της Σμύρνης και της ευρυτέρας περιοχής της Ιωνίας, εις την περιοχήν της Κυζίκου, της Ατταλείας και αλλαχού της Μικράς Ασίας, προκειμένου να δοθῇ **νέα πνοή ζωής** εις τας Ιεράς ταύτας Μητροπόλεις του Οικουμενικού Θρόνου, τας άχρι τούδε ανθρωπίνως νενεκρωμένας, πλην όμως, ως ελέχθη, διά την Εκκλησίαν μας δεν υπάρχουν νεκροί, ούτε παρελθόν. Διά τούτο και ουδέποτε επιστεύσαμεν ότι αι Επαρχίαι αύται αποτελούν παρελθόν διά την Μητέρα Εκκλησίαν μας, διά το Πατριαρχείον μας, διά το ευσεβές Γένος μας. Οι Μητροπολίται των δεν είναι τιτουλάριοι αλλ' εν ενεργεία Μητροπολίται σήμερον εμπεριστάτων επαρχιών. Τούτο διαδηλούμεν εμπράκτως διά της Πατριαρχικής παρουσίας μας εις αυτάς, αλλά και διά της αναζωογονήσεως της εν Ατταλεία και Αλανία Ορθοδόξου παρουσίας διά της Ιεράς Μητροπόλεως Πισιδίας και του δραστηρίου ποιμενάρχου αυτής, διά τους σλαυοφώνους αδελφούς μας, και με την επανίδρυσιν και λειτουργίαν της Ορθοδόξου Κοινότητος Σμύρνης, αλλά και με την δραστηριότητα των αδελφών Μητροπολιτών Μύρων κ. Χρυσοστόμου εις Μύρα της Λυκίας, Προύσης κ. Ελπιδοφόρου εις την επαρχίαν του και Σηλυβρίας κ. Μαξίμου εις την γειτονικήν πόλιν του θαυματουργού Αγίου Νεκταρίου.

Εις ωρισμένας δε περιοχάς εκ των αναφερθεισών ετελέσθησαν διά πρώτην φοράν, μετά την αποχώρησιν των χριστιανών και των κληρικών των, αι ιεραί ακολουθίαι και η Θεία Λειτουργία, εις Ναούς εισέτι ηρειπωμένους και υποτυπωδώς υφισταμένους, αλλά πάντοτε με το χαμόγελον, με την πίστιν και την μεγάλην ελπίδα και αισιοδοξίαν, ότι μέσα από τα **χαλάσματα**, μέσα από τα **ερείπια**, μέσα από τους **τάφους**, ανατέλλει ένα καλλίτερον **αύριον** ανατέλλει η **ζωή** διά τας

πολυπαθείς και μαρτυρικός ταύτας Ιεράς Μητροπόλεις του Οικουμενικού Θρόνου. Πιστεύομεν δε, ότι θα δώση ο Θεός, και τακτικώτερον θα ξανακτυπήσουν οι κώδωνες των Ναών των και θα αναπέμπωνται συχνότερον αι ιεραί ψαλμωδίαί και δεήσεις υπέρ της ειρήνης και σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου.

Προς τούτοις, μεγάλην χαράν έδωκεν εις την ημετέραν Μετριότητα προσωπικώς η επαναλειτουργία κατά το λήξαν έτος του Γυμνασίου-Λυκείου εν τη γενετείρα ημών μαρτυρική νήσω Ίμβρω, ένθα μετά ήμισυ και πλέον αιώνος ήρξατο η διδασκαλία της μητρικής των εκεί πατέρων μας γλώσσης, γεγονός το οποίον θεωρούμεν ως ιδιαιτέραν ευλογίαν του Κυρίου. Διήλθον πενήκοντα έτη **σιωπής**, αλλά συγχρόνως και **ασβέστου ελπίδος** διήλθον χρόνοι ανακαινίσεως, ανοικοδομήσεως, και συντόνου συνεργασίας -με την κυριολεκτικήν έννοιαν της λέξεως- του Οικουμενικού Πατριαρχείου, της Ομογενείας και των εν Αθήναις και Θεσσαλονίκη Συλλόγων των ξενειτεμένων Ιμβρίων, ώστε να φθάσωμεν εις την ιστορικήν στιγμήν το σχολείον της νήσου, **το σχολείον των Αγριδίων**, να δεχθή τους πρώτους μαθητάς του. Αισθανόμεθα χρέος ευγνωμοσύνης προς όσους ειργάσθησαν, με επί κεφαλής τον Ιερώτατον αδελφόν Ποιμενάρχην Ίμβρου και Τενέδου κύριον Κύριλλον. Και μαζί με αυτόν οφείλομεν να αναφέρωμεν ονομαστικώς τον αδελφόν άγιον Μύρων και τον Εντιμολ. Άρχοντα κ. Π. Βίγκαν, οι οποίοι ουσιαστικώς συνέβαλον. Τους ευγνωμονούμεν. Ευχαριστούμεν και τους γονείς οι οποίοι υπήκουσαν εις την επιταγήν των καιρών και μας ενεπιστεύθησαν τα τέκνα των. Διαβεβαιούμεθα εαυτούς και αλλήλους, ότι δεν θα παύσωμεν να παρακολουθώμεν με αμείωτον ενδιαφέρον και μεγάλην ευαισθησίαν την προσπάθειαν ταύτην επαναλειτουργίας ελληνικών εκπαιδευτηρίων εν Ίμβρω, μετά μακράν σιγήν του κώδωνος της παιδείας.

Ωσαύτως, ιδιαιτέραν βαρύτητα εδώκαμεν ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον και προσωπικώς κατά το λήξαν έτος και θα συνεχίσωμεν ασφαλώς και εφέτος, παρά τα παρουσιαζόμενα εμπόδια, εις την προετοιμασίαν **της Αγίας και Μεγάλης Σύνοδου**, η οποία πιστεύομεν ότι, με την σύγκλησιν και το έργον αυτής κατά το αρξάμενον, τη Χάριτι του Κυρίου, έτος, άνευ τινός απροόπτου, θα συμβάλη εις την αντιμετώπισιν των πιεστικών εξωτερικών προκλήσεων, αι οποίαι προβάλλονται ενώπιον της Μίας και Ενιαίας Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας.

Κατά το λήξαν έτος, ο κόσμος και η ανθρωπότης, εντός των οποίων κινείται και τους οποίους διακονεί η Ορθόδοξος Εκκλησία και ιδιαιτέρως το Κέντρον της, το Πατριαρχείον μας, εζήσαμεν το **δράμα της ιστορίας**• κρίσεις επί κρίσεων μέχρις αφανισμού των όντων, ώστε λαοί πολλοί να εξαπορώνται και αυτού τούτου του ζην. Ας ευχηθώμεν το παρόν έτος να είναι περισσότερο ειρηνικόν διά τον κόσμον, ο οποίος συνεχώς ευρίσκεται αντιμετώπος με το φάσμα του θανάτου. Η Εκκλησία

διαρκώς εύχεται υπέρ ειρήνης του κόσμου και διαρκώς προβαίνει εις εκκλήσεις διά την επικράτησιν της ειρήνης, της ανοχής αλλήλων, του σεβασμού της δραστηριότητας, της συμφιλίωσης, της ειρηνικής συνυπάρξεως. Συγχρόνως όμως η Ορθόδοξος ιδιαιτέρως Εκκλησία μας είναι η **μόνη**, η οποία διακηρύσσει «μη φοβείσθε τον θάνατον»• αυτή, η οποία συμφιλιώνει τον άνθρωπον με τον θάνατον, καθώς ούτος είναι διά τον πιστόν μία απλή **μετάβασις** από τα **μάταια και παροδικά, εις τα αιώνια και μόνιμα**.

Η ανθρωπότης κατά το λήξαν έτος, επαναλαμβάνομεν, ήλθεν αντιμέτωπος με πολλά τραγικά και λυπηρά γεγονότα, τα οποία εστοίχισαν την ζωήν εις χιλιάδας συνανθρώπων. Προβλήματα, όπως οι πόλεμοι κατά τόπους, το προσφυγικόν, το μεταναστευτικόν, έχουν καταστή αληθείς **μάστιγες** της παγκοσμίου κοινωνίας, ευρισκομένης συνεχώς εις απορίαν και αμηχανίαν ως προς την αποτελεσματικήν και ορθήν αντιμετώπισιν των.

Το νέον έτος είναι μία αφορμή διά να ενθυμηθώμεν τους συνανθρώπους μας αυτούς, οι οποίοι δεν είναι εις θέσιν να εορτάσουν καν την έλευσιν του νέου έτους, να ζήσουν Χριστούγεννα, δηλαδή **ελπίδα** και **αγάπην**, αλλά ευρίσκονται εκριζωμένοι εκ των εστιών των και εκπατρισμένοι, βαδίζοντες και θαλασσοπορούντες διά την αναζήτησιν ενός καλλιτέρου μέλλοντος, γινόμενοι **θύματα** ασυνειδήτων εκβιαστών και λαθρεμπόρων της ζωής.

Έχομεν **χρέος** και **ευθύνην**, ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον, να αγωνισθώμεν διά την επιβοήθησιν, την περίθαλψιν και την σωτηρίαν των, καθώς ως χριστιανοί οφείλομεν να τοποθετώμεν εαυτούς εις την θέσιν των άλλων και να εγκολπώμεθα τα προβλήματά των ως ιδικά μας προβλήματα. Τούτο ήδη πράττουν οι Ιεράρχαι ημών εις τας νήσους του Αιγαίου, αι οποίαι καθημερινώς δέχονται χιλιάδας εξουθενωμένων συνανθρώπων μας.

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω,

Είναι η αρχή του έτους δι' ημάς τους χριστιανούς μία **αφορμή** και μία **θεία δωρεά** διά να επαναπροσδιορίσωμεν την **σχέσιν** μας με τον χρόνον και με τον άνθρωπον και να απελευθερωθώμεν από τα **δεσμά** του• να συνειδητοποιήσωμεν τι επράξαμεν, τας δικαιοσύνας και τας αδικίας μας επί της γης• καθώς η πραγματικότης του συγχρόνου τεχνολογικού πολιτισμού αποτελεί άρνησιν της αιωνιότητος και υποδούλωσιν του ανθρώπου εις τον χρόνον.

Όταν ζώμεν εν Χριστώ, τότε κάθε στιγμή την οποίαν ζώμεν αποκτά **πραγματικήν αξίαν**, διότι μας δίδει πληρότητα και μας κάνει να αισθανώμεθα ήσυχοι και αναπαυμένοι, πλήρεις εις την ζωήν μας εντός του συγχρόνου κόσμου.

Λέγοντες τα ανωτέρω προς υμάς, αδελφοί, θα ηθέλαμε να κατακλείσωμεν τον εόρτιον τούτον χαιρετισμόν, αναφέροντες όσα έγγραφε περί του **χρόνου** και της **υπερβάσεώς** του ο ημέτερος αείμνηστος Φώτης Κόντογλου, ο καταγόμενος από τας Κυδωνίας της Αιολίας. Ο υμνωδός της «**πονεμένης Ρωμηοσύνης**», το τέκνον του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ο Κόντογλου ωνόμαζε τον χρόνον **κλέπτην**, ο οποίος περιφέρεται παντού «ολόγυρά μας, μέσα μας στο φως και στο σκοτάδι», «σε κάθε ζωντανό, άψυχο, σε κάθε καρδιά», κλέβει τα πάντα «κι όλα τα παλαιώνει, τα τρίβει σαν την μυλόπετρα, τα κάνει σκόνη». Επίσης, εχαρακτήριζε τον χρόνον «ακαταμάχητον γίγαντα», του οποίου οι άνθρωποι «είμαστε παίγνια στα χέρια του»• έλεγεν ακόμη, ότι ο χρόνος «είναι μαζί ευεργέτης μας και τύραννός μας», αφού στο ένα χέρι του κρατά ένα ποτήρι «γλυκό κρασί και πίνουμε»• και στο άλλο χέρι κρατά το άλλο ποτήρι «που έχει μέσα το πικρό φαρμάκι». Δεν παραμένει όμως μόνον εις αυτάς τας διαπιστώσεις, και καταλήγει: «Μόνο μια ελπίδα υπάρχει γι' αυτόν (τον άνθρωπο που ζη στον χρόνο) να γλυτώση από τη φθορά: ο Χριστός, ο λυτρωτής, ο καθαιρέτης της φθοράς. Εκείνος που πάτησε τον θάνατο και που είπε: «ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται. Εγώ ειμι ο άρτος ο ζων, ο εκ του ουρανού καταβάς. Εάν τις φάγη εκ τούτου του άρτου ζήσεται εις τον αιώνα».

Ταύτα έλεγεν ο Φώτης Κόντογλου. Ταύτα βιούμεν εν τη πρωτοθρόνω Εκκλησία επί αιώνας εν τόπω και χρόνω, εν σμικρότητι και αφανεία, αλλά πάντοτε εν τη επικαιρότητι της **ζωής του χρόνου**. Αύτη η πίστις και η ελπίς μας, δηλαδή ο Χριστός ο ζων εις τους αιώνας. Ούτω, πορευόμεθα ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον εν τω χρόνω και τη ιστορία και ούτως, εν Χριστώ δηλαδή και μόνον, εισερχόμεθα και εις το νέον έτος. Εν Χριστώ τω Σωτήρι και Ευργέτη και Λυτρωτή μας ευχαριστούμεν εαυτοίς και αλλήλοις, ιδιαιτέρως δε τοις υποβαλούσιν ημίν εορτίους προσήσεις και ευχάς Ιερωτάτω αδελφώ αγίω Νικαίας κυρίω Κωνσταντίνω, εκ μέρους της απανταχού Ιεραρχίας του Θρόνου, και Εντιμολογιωτάτω κυρίω Αντωνίω Χατζοπούλω, νέω Αρχοντι Ιερομνήμονι της Μητρός Εκκλησίας, εκ μέρους του ενταύθα αμέσου πληρώματος αυτής.

Έτη πολλά με υγιείαν και ελπίδα εις τον άρχοντα του χρόνου, τον Κύριόν μας Ιησούν Χριστόν, Ωι η ευχαριστία και η δόξα και η τιμή και η προσκύνησις εν Εκκλησία Αγίων. Αμήν.